

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 13498/17
31.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. Из ..., ..., кога заступа пуномоћник Душан Весковић, адвокат из Ниша, Цара Душана 54-72, ПЦ “Душанов Базар”, Пирамида, локал 223, II спрат, ради поништаја решења тужене Жалбене Комсије Владе Републике Србије, број 111-00-217/2017-01 од 28.07.2017. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., ..., у предмету пријема у радни однос на неодређено време, након одржане усмене јавне расправе 28.05.2018. године, у нејавној седници већа, одржаној 31.05.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене Комсије Владе Републике Србије, број 111-00-217/2017-01 од 28.07.2017. године и **РЕШАВА:**

УСВАЈА се жалба и **ПОНИШТАВА** решење Министарства пољопривреде и заштите животне средине Републике Србије, број 112-02-133/2017-09 од 27.04.2017. године и **РЕШАВА:**

1. А.А., дипломирани инжењер пољопривреде, прима се у радни однос на неодређено време у Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, на радно место фитосанитарни инспектор, у звању саветник, Одсек фитосанитарне инспекције Ниш, са местом рада у Прокупљу, у Управи за заштиту биља, које је систематизовано под редним бројем 146. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије.

2. Именовани је дужан да ступи на рад у року од осам дана од дана

пријема пресуде.

3. Права и дужности из радног односа именовани остварује од дана ступања на рад, о чему ће Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, донети посебно решење.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Жалбена Комисија Владе Републике Србије, да тужиоцу А.А. из ..., ..., накнади трошкове управног спора, у износу од 35.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем туженог органа, исправљеног закључком истог органа, број 111-00-217/2017-01-1 од 13.11.2017. године, одбијена је жалба тужиоца, кандидата који је учествовао у изборном поступку, изјављена против решења Министарства пољопривреде и заштите животне средине, број ... од 27.04.2017. године, којим је у тачки 1. диспозитива, одлучено да се Б.Б., дипломирани инжењер пољопривреде, прима у радни однос на неодређено време, у Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде (чији је правни следбеник Министарство пољопривреде и заштите животне средине), уз пробни рад од шест месеци и обавезу полагања државног стручног испита до окончања пробног рада, на радно место фитосанитарни инспектор, у звању саветник, Одсек фитосанитарне инспекције Ниш, са местом рада у Прокупљу, у Управи за заштиту биља, које је систематизовано под редним бројем 146. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде. Тачком 2. диспозитива истог ожалбеног решења првостепеног органа, одређено је да је именовани дужан да ступи на рад у року од 8 дана од дана коначности овог решења, док је тачком 3. диспозитива истог решења, одређено да права и дужности из радног односа у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде, именовани стиче од дана ступања на рад, о чему ће бити донето посебно решење.

У тужби поднетој Управном суду 05.09.2017. године, уређеној поднеском од 18.01.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводи да није примљен у радни однос по расписаном конкурс, иако је за разлику од примљеног кандидата Б.Б., у време спровођења конкурса, имао положен државни стручни испит. Истиче да оспорено решење не садржи јасне разлоге због којих је примљен у радни однос на неодређено време именовани кандидат. Сматра да у оспореном решењу нису правилно примењене одредбе Закона о здрављу биља и Закона о средствима за заштиту биља, који представљају *lex specialis* у односу на Закон о државним службеницима, а посебно одредба члана 72. став 2. Закона о средствима за заштиту биља, према којој послове фитосанитарног инспектора може да обавља дипломирани инжењер пољопривреде, смер заштите биља, односно дипломирани инжењер мастер, са најмање три године радног искуства и положеним државним стручним испитом, као и одредба члана 90. став 3. Закона о здрављу биља, према којој послове фитосанитарног инспектора може да обавља дипломирани инжењер

пољопривреде, смер заштите биља, воћарско-виноградарски ратарски или општи смер, са најмање три године радног искуства и положеним државним стручним испитом. Наводи да лице које се прима у радни однос ради обављања послова фитосанитарног инспектора, мора да има положен државни стручни испит, јер у супротном не може да обавља послове фитосанитарног инспектора, због чега у конкретном случају нису били испуњени услови да се Б.Б. Савић прими у радни однос на радно место фитосанитарни инспектор. Указује на правно схватање из донетих пресуда Управног суда, II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године и II-2 У. 6579/15 од 23.06.2016. године, као и да тужени орган други пут доноси одлуке које су супротне правном схватању Суда, иако је везан правним схватањем Суда, у смислу одредбе члана 69. Закона о управним споровима, при чему је тужени орган изнео став да државни стручни испит не представља предност жалиоца у односу на изабраног кандидата. Предлаже да Суд пресудом сам реши ову управну ствар, у смислу одредбе члана 70. Закона о управним споровима, тако да уважи тужбу, поништи оспорено решење и преиначи решење првостепеног органа од 27.04.2017. године и тужиоца прими у радни однос на неодређено време, на радно место фитосанитарни инспектор, у звању саветник, Одсек фитосанитарне инспекције Ниш, са местом рада у Прокупљу, у Управи за заштиту биља, које је систематизовано под редним бројем 146. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде, па је тужилац дужан да ступи на рад у року од 8 дана од пријема пресуде, а права и дужности из радног односа остварује од дана ступања на рад, о чему ће се донети посебно решење. Такође, предлаже да Суд обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове спора, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и за судске таксе по одмерању Суда.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет овог управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Истиче да је приликом израде оспореног решења дошло до грешке у броју другостепеног решења, која је исправљена закључком туженог органа, број ... од 13.11.2017. године. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Заинтересовани Б.Б., доставио је Суду одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и истиче да у делу објављеног јавног конкурса, који се односи на трајање радног односа, стоји да се радни однос заснива на неодређено време и да кандидати који се први пут примају у радни однос у државном органу подлежу пробном раду у трајању од шест месеци, а да се кандидати без положеног државног стручног испита, примају у радни однос уз пробни рад од шест месеци и обавезу полагања државног стручног испита до окончања пробног рада. Истиче да је пре истека рока од шест месеци пријавио полагање државног стручног испита, који је положио 08.05.2014. године, о чему постоји доказ у евиденцији Министарства правде и државне управе. Сматра да је изборни поступак спроведен у складу са законом и другим прописима, а да је тужба у целини неоснована. Поднеском од 26.04.2018. године, заинтересовано лице је обавестило Суд да ради као фитосанитарни инспектор на Административном прелазу Мердаре, због чега није у могућности да присуствује усменој јавној расправи.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу 28.05.2018. године, у смислу одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), у присуству тужиоца А.А. и његовог пуномоћника

Барац Мише, адвоката из Ниша, по заменичком пуномоћју Душана Весковића, адвоката из Ниша, као и заинтересованог лица Б.Б., а у одсуству уредно позваног туженог органа.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи остао у свему код навода изнетих у тужби. Предлаже да Суд уважи тужбу и управни спор реши у пуној јурисдикцији, применом одредбе члана 43. Закона о управним споровима, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора, за састав тужбе и једног образложеног поднеска од стране адвоката у износу од по 16.500,00 динара, за заступање тужиоца на одржаној усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 динара, као и за судске таксе за тужбу и одлуку Суда, у висини прописаној Законом о судским таксама.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе и одговора на тужбу туженог органа и заинтересованог лица, као и навода пуномоћника тужиоца и заинтересованог лица са одржане усмене јавне расправе, а након извођења доказа, читањем доказа из списка предмета, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 43. став 1. Закона о управним споровима, прописано је да када нађе да оспорени управни акт треба поништити, суд ће пресудом решити управну ствар, ако природа ствари то дозвољава и ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. Таква пресуда у свему замењује поништени акт (спор пуне јурисдикције).

Према одредби члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), ако другостепени орган утврди да су у првостепеном решењу погрешно оцењени докази, да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања, да је погрешно примењен правни пропис на основу кога се решава управна ствар, или ако нађе да је на основу слободне оцене требало донети другачије решење, он ће својим решењем поништити првостепено решење и сам решити управну ствар.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган, између осталог, нашао да је првостепени орган, у поновном поступку, отклонио све недостатке на које му је указано решењем Жалбене комисије Владе, број 111-00-266/2016-01 од 19.12.2016. године и да је правилном оценом свих одлучних чињеница и правилном применом материјалног права донео ожалбено решење, при чему је изабрани кандидат Б.Б., у међувремену положио државни стручни испит дана 08.05.2014. године, односно у року од 6 месеци од дана ступања на рад. У образложењу оспореног решења се наводи да је тужени орган нашао да је конкурсна комисија именована решењем министра пољопривреде, шумарства и водопривреде, број ... од 02.08.2013. године, спровела изборни поступак за попуњавање извршилачког радног места фитосанитарни инспектор, у звању саветник, Одсек фитосанитарне инспекције Ниш, са местом рада у Прокупљу, у Управи за заштиту биља – 1 извршилац, а по јавном конкурс у објављеном у “Службеном гласнику РС”, бр. 73 од 16.08.2013. године и дневном

листу “Данас” од 16.08.2013. године, као и да је први део изборног поступка – провера знања на рачунару (практичним радом на рачунару) спроведена 07.10.2013. године, при чему је пре почетка изборног поступка кокурсна комисија утврдила критеријуме за оцену стручних оспособљености и знања и вештина кандидата у изборном поступку. Тужени орган наводи да је у спроведеном поступку утврђено да су, између осталих, кандидати Б.Б. и А.А., успешно окочали прву фазу изборног поступка, с обзиром да су њихови радови од стране свих чланова комисије оцењени оценом “задовољава” и да су стекли право учешћа у другој фази изборног поступка, а да је усмена провера знања и вештина обављена истог дана 07.10.2013. године и да је конкурсна комисија, након обављених разговора и на основу постигнутих резултата, саставила Листу кандидата за избор, на коју је уврстила три кандидата – 1. А.А. (3,00), 2. Б.Б. (2,50) и 3. В.В. (2,00), након чега је министар, сагласно члану 57. став 2. Закона о државним службеницима, са Листе кандидата за избор, изабрао кандидата Б.Б.. Према налажењу туженог органа, положен државни стручни испит не представља, нити може представљати предност једног кандидата у односу на друге кандидате, с обзиром да се период за полагање државног стручног испита поклапа са периодом трајања пробног рада, као и да новозапослени на радном месту фитосанитарни инспектор, без обзира да ли поседују или не поседују државни стручни испит, у првих шест месеци не обављају послове свог радног места, већ пролазе кроз поступак увођења у посао, уз надзор ментора, који су дужни да успешно окончају. Због наведених разлога, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Из списка предмета туженог органа, произлази да је Управни суд у овој управној ствари претходно донео пресуду, II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године и пресуду, II-2 У. 6579/15 од 23.06.2016. године, којима је поништио тада оспорена решења истог туженог органа, налазећи да се положен државни стручни испит, који је предвиђен као услов расписаног конкурса, узима у обзир као предност кандидата који имају положен државни стручни испит, у односу на кандидате који немају положен државни стручни испит, односно да кандидати који немају положен државни стручни испит могу да буду примљени у радни однос под условом да положе државни стручни испит до окончања пробног рада, у случају да се на конкурс не јаве кандидати који имају положен државни стручни испит. Пресудом Врховног касационог суда, Узп 142/2016 од 02.06.2016. године, наведени Суд је, између осталог, нашао да су кандидати за радно место са положеним државним стручним испитом, поред испуњавања осталих услова, морали имати предност у изборном поступку у односу на остале кандидате без положеног државног стручног испита. Насупрот томе, тужени орган је након доношења наведених пресуда Управног суда, II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године и II-2 У. 6579/15 од 23.06.2016. године, у поновном поступку, оспореним решењем у овом управном спору, број 111-00-217/2017-01 од 28.07.2017. године, поступио противно примедбама суда у погледу поступка, налазећи да положен државни стручни испит не представља, нити може представљати предност једног кандидата у односу на друге кандидате.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о управним споровима и Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово због тога што, према оцени Суда, из разлога датих у образложењу оспореног решења и доказа изведених у

спроведеном поступку, произлази да изабрани кандидат Б.Б., у време конкурса није имао положен државни стручни испит, за разлику од тужиоца А.А., који је у време конкурса имао положени државни стручни испит, а што међу странкама и није спорно, због чега је тужилац испуњавао опште услове расписаног конкурса објављеног у “Службеном гласнику РС”, бр. 73 од 16.08.2013. године, у погледу положеног државног стручног испита, а што је у складу и са одредбом члана 90. став 3. Закона о здрављу биља (“Службени гласник РС”, број 41/09), којом је изричито прописано да послове фитосанитарног инспектора може да обавља дипломирани инжењер пољопривреде, смер заштите биља, воћарско виноградарски, ратарски или општи са најмање три године радног искуства и положеним државним стручним испитом, као и одредбом члана 72. став 2. Закона о средствима за заштиту биља (“Службени гласник РС”, број 41/09), којом је прописано да послове фитосанираног инспектора у области средстава за заштиту биља може да обавља и дипломирани инжењер заштите биља, односно дипломирани мастер, са најмање три године радног искуства и положеним државним стручним испитом. Због наведених разлога, имајући у виду састављену Листу кандидата за избор конкурсне комисије, као и да је кандидат А.А., поред осталих услова расписаног конкурса, испуњавао и услов у погледу положеног државног стручног испита, за разлику од кандидата Б.Б., који у време расписаног конкурса није имао положен државни стручни испит, Суд налази да, у конкретном случају, кандидат А.А. има предност приликом избора за наведено радно место. Како оспореним решењем тужени орган није отклонио недостатке у првостепеном решењу у коме су погрешно оцењени докази, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, с обзиром да је, према оцени Суда, оспореним решењем тужени орган требало да основом одредбе члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, поништи првостепено решење и сам решити управну ствар. Како у спроведеном поступку није тако поступљено, а имајући у виду да у конкретном случају природа ствари дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, то је Суд, основом одредбе члана 40. став 2. и члана 43. став 1. Закона о управним споровима, уважио тужбу, поништио оспорено решење и сам решио ову управну ствар, тако што је уважио тужбу и поништио оспорено решење, а затим основом одредбе члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, усвојио жалбу и поништио решење Министарства пољопривреде и заштите животне средине Републике Србије, број 112-02-133/2017-09 од 27.04.2017. године, одлучујући као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган није у обавези да донесе ново решење, јер ова пресуда у свему замењује поништено решење туженог органа.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11, ... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, на основу Тарифног броја 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), одредио за састављање тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара и за заступање тужиоца на одржаној усменој

јавној расправи у износу од 18.000,00 динара, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94,... и 93/14), за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од 35.870,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде, при чему Суд налази да тужиоцу не припада право на накнаду трошкова за састав једног образложеног поднеска у траженом износу од 16.500,00 динара, с обзиром да се не ради о нужним трошковима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 31.05.2018. године, П-3 У. 13498/17

Записничар,
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ